

Такође, евентуални улазак Србије у НАТО значио би аутоматско захлађење односа са Русијом, што би за Србију, и у политичком и у економском погледу, било погубно.

4. Земље НАТО пакта, чак и оне са развијеном безбедносном културом и јаким безбедносним службама, већ су биле изложене нападима терориста (Велика Британија, Шпанија). Ти напади су представљали одмазду за ангажовање у Авганистану и Ираку. Нема сумње да би, уласком у НАТО пакт, Србија постала атрактивна мета за исламске терористе, чије присуство је забележено у Босни и Херцеговини, на Косову, у Македонији, али и Рашкој области. Србији нису потребни нови безбедносни ризици да би штитила америчке интересе.

5. Србски приоритети нису Кабул и Багдад, али јесу Пећ и Приштина! Другим речима, наш безбедносни и државни приоритет је очување Косова и Метохије у саставу Србије. Да ли ће чланство у НАТО пакту довести србске трупе на Косово и омогућити нам да повратимо свој суверенитет на том делу србске територије? Да ли ће чланство у НАТО-у помоћи очување Републике Србске или омогућити повратак Срба у Крајину? Ако чланство у Северноатлантском савезу није у функцији остварења ових циљева и не може им допринети, у чему је онда његова поента?

6. Као што је Србији неопходно потребан повратак њених војних и полицијских снага на Косово и Метохију, зарад обрачуна са криминалом и завођења реда и поретка, тако се морају зауставити и тежње ка даљем разбијању Србије. Посебну пажњу треба посветити подручју Прешева, Бујановца и Медвеђе, Рашкој области, али и Војводини. Улазак у НАТО не решава ове безбедносне изазове. Брисел се неће бавити тенденцијама у Рашкој области. У најбољем случају, савез ће по том питању остати индиферентан, а у најгорем, по већ опробаном принципу, НАТО ће подржати комадање Србије.

7. Ако се улазак у НАТО правда стабилношћу региона и привлачењу страних инвестиција, треба подсетити да тренутно највећи инвеститори у Србији нису земље НАТО пакта, већ оне државе које нису његове чланице. Ситуација у свету данас није иста као пре двадесет година и свет сигурним корацима иде ка мултиполарности. Поред САД и ЕУ, озбиљне силе у политичком и економском погледу су и Русија, Кина, Бразил, Индија...

8. Ка крају, али не и најмање важно, јасно је да би наш улазак у НАТО значио и прихватање агресије на Републику Србску и СР Југославију као легалних и легитимних војних акција. Такође, Србија би од врхушке НАТО пакта сасвим сигурно била притиснута да коначно одустане од Косова и Метохије. Због тога, нико коме је стало до србских националних интереса не би могао да подржи такву ствар.

Дакле, ако за улазак у НАТО не постоје рационални разлози, ако Србији то не доноси никакву корист, чији је онда интерес да нас тамо гура на силу? Сва истраживања показују да огромна већина грађана не жели Србију у НАТО пакту. Према томе, србски народ не жели у НАТО, нити има разлога да то жели, али је и даље непрекидно изложен натовској пропаганди. Подробије бављење овим питањем превазилази оквире овог чланка, али је од животне важности запитати се шта се то онда ваља иза брда. •

**СРБСКА АКЦИЈА НА ИНТЕРНЕТУ:
SRB-AKCIJA.ORG**

Буђење

БИЛТЕН СРБСКЕ АКЦИЈЕ

Број 4 • јун 2011

СРБИЈА ПРОТИВ НАТО-а!

Као што је већ дуже време познато, актуелни властодршци, који се представљају као србска влада, покушавају да нашу земљу гурну у окриље НАТО пакта, организације која силом оружја успоставља глобалну диктатуру. Самит НАТО-а, такозвана „Стратегијска војна конференција за партнере“ која се овог лета одржава у Београду, само је још један корак на том срамном путу. Од Србије се очекује да спусти главу и опрости злочинцима који су нас пре само 12 година немилосрдно убијали. Они који су током натовске агресије на Србију наређивали убијање недужних цивила, трудница, србске деце, шепуриће се овог лета у србској престоници, у Београду који памти херојску одбрану мајора Драгутина Гавриловића. У Белом граду којег је Свети деспот Стефан Лазаревић посветио Пресветој Богородици. Тај Београд и Србија никада нису дочекивали своје убице хлебом и сољу. Али, данас је Србија понижена и унижена. Данас кукавице страним судовима испоручују србске хероје, а дезертери и страни агенти „реформишу“ некада славну, а данас ослабљену и обезглављену србску војску. У таквој Србији и у таквом Београду наши издајници дочекују наше непријатеље.

Због чега челници НАТО-а уопште долазе у Београд? Покајнички долазак би имао смисла, јер би војне и политичке представнике Северноатлантског савеза требало провести Србијом не би ли изблиза видели шта су учинили. Требало би их повести до гроба мале Милице Ракић, до порушених зграда телевизије и генералштаба, до Грделичке клисуре у којој су њихови авиони погодили путнички воз, до Ниша чији је центар био засут касетним бомбама. Треба им показати последице њихових „паметних“ бомби и муниције са осиромашеним уранијумом, али и злодела која су њихови шиптарски штићеници починили на Косову и Метохији. У Београду и Србији натовци би требало да преброје своје грехе почињене пред Богом и пред људима, и да од Бога и србског народа затраже опрост и правду. Таква посета захтевала би од свих њих да клекну пред родитељима сваког убијеног детета и пред сваком оскрнављеном србском светињом на Косову и Метохији. Међутим, на такво покајничко путовање нема ко да их позове, нити би се злочинци на тај позив одазвали.

Одржавање НАТО самита у Београду није ништа друго до сипање соли на живу србску рану. Злурадост, понижавање и наслађивање туђим болом јесу основне црте ове организације, у чијој доктрини нема ни трунке војничке етике и части. Јер, нема ничег војничког и ратничког у чопоративном кидисању на мањег и слабијег. У акцијама НАТО-а нема јунаштва нити подвига, а самим тим ни моралног и етичког кода који је још од праскозорја европске културе красио војнике Старог континента. А и када су се већ тако у маси и руљи залетели на Србију, НАТО сатрапи са нама нису ратовали. Нису ратовали јер су у својој нискости и материјалистичком јаду заборавили шта заправо рат значи. Јесу нас бомбардовали, јесу извршили агресију, али то

није био рат у класичном, нашем древно-европском смислу речи. То је било нешто неупоредиво горе и бедније, а по побудама агресора и последицама неупоредиво сатанскије. Рат је некада подразумевао частан двобој држава са видљивим оружјем, који се опет догађа по одређеним правилима. Ратовање је подразумевало храброст, срчаност, одлучност и јунаштво. У рату се подразумевао активан однос према животу и презир према смрти. Према томе, рат је одувек био мера људског квалитета. НАТО агесија то није била, јер се агресор није тако понашао. Немајући врлине, натовци су се ослањали искључиво на премоћ безличне и бездушне технике: бомбардовање са безбедних висина, „невидљиве“ авионе, ласерски навођене пројектиле, касетне бомбе... Уз то, НАТО је крајње нехумано и брутално бирао циљеве својих напада. Разарање цивилних насеља и болница, рушење мостова, напади на индустријска постројења, гађање водовода и удари на електро-дистрибутивну мрежу ишли су за тим да се терором сломи дух цивилног становништва. И зато, НАТО није војска. НАТО је терористичка организација! Он је отелотворење духа друмских разбојника, наоружани кукавица и, уопште, сваког бандитизма и плашљивог силедијства.

Понижавање окупираног противника никада није била карактеристика војника и ратника. Међутим, оно што ратници и војници никада нису радили, данас чине натовски бандити. Иако нису поразили србску војску него су је растурили преко својих агената унутар Србије, НАТО данас долази да се кревељи у лице србским ратницима. Доласком у Београд, НАТО показује свој презир према србској земљи, србском народу, нашој војсци, према свим мртвим, живим и још нерођеним Србима. Они који тврде да су власт у Србији, пристају на овакво понашање својих господара, па им је чак и жао што са њима званично нису на истој страни. Ипак, каже народ: с ким си онакав си.

Последњи чин у овој опакој игри понижавања и самопонижавања су разни гласови и иницијативе да и Србија постане члан злочиначке НАТО дружине. Србија би тиме требало да погази своју част, своје самопоштовање, своју историју, идеју, истину, своје гробове и све своје завете. Србија би тиме требало да прихвати да је путнички воз у Грделичкој клисури био легитимна мета. А затим би исте такве мете србски натовци гађали у Либији или негде другде. Тако ће Срби својом крвљу и својим образом плаћати америчке интересе по свету.

А зашто НАТО нас презире? Зашто нас понижава? Одговор је посве једноставан: зато што смо бољи од њих. Не може свиња да разуме орла. Не може да прихвати да он постоји, јер што је он више орао, тиме је она више свиња. Олош зна да је олош све док поред себе има човека. Не може злочинац да глуми свеца све док постоји и један једини сведок његовог злочина. У нашим србским очима они огледају своје ругобно лице. Подсећамо их на оно што су могли да буду, али нису. Подсећамо их на стару европску културу, на европски идентитет. Имамо сувише части и поноса, имамо реч за образ и знамо шта је чојство и шта је јунаштво. Имали смо Обилића, имали Карађорђа. Истина, имали су и они јунаке али су их заборавили, или их се данас сгиде. А ми смо на крају XX века, по Божијем допуштењу и Његовом милошћу, имали и Младића и Караџића и хиљаде незнатих Обилића који су деведестих година прошлог века бранили србску Отаџбину. Имали смо младе хероје са карауле Кошаре. А како то да нам опросте? Покушали су да нас војнички сломају и нису успели. Наметнули су нам своје гувернере и своје слуге нам поставили за властодршце, али смо још увек бољи од њих! Нису сигурни у нас и зато ударају тамо где боли. Зато нас понижавају, зато нам уз змијски осмех обећавају чланство, ако се докажемо. А када и ми будемо као они, и када наши младићи буду остављали кости по свету за њихове интересе, ко ће да им саспе истину у лице?

Ми нисмо као разни левичари, анархисти и популисти. Ми нисмо против НАТО-а из истих разлога. Док други говоре језиком материјализма, тренутних интереса или своје ставове правдају краткорочним спољнополитичким оријентацијама, Србска Акција за своје противљење има духовни разлог који надвисује све остале. Ми смо против НАТО-а због нашег идентитета, због жеље да останемо оно што јесмо и будемо какви смо били у време наших светих и славних Предака. Ми на тај начин бранимо европску културу и наше светосавско наслеђе. Бранимо наше вредности, наш код части и наш поглед на свет који ни којекакви левичари, ни либерали, ни национал-популисти никада нису разумели нити га могу разумети, ма како да су опредељени у погледу НАТО пакта. Србска Акција неће Србију у НАТО-у, не због Ирака или због Русије. Не због светског капитализма и ММФ-а, не због кредита или због савезништва са Кубом и Кином. Ми нећемо у НАТО јер бранимо себе. Нећемо у НАТО због Светог Саве, због Лазара и Милоша, због Карађорђа, Драгутина Гавриловића, због Милана Недића и Ратка Младића. Јер како деци сутра говорити о Косову и Видовдану уз НАТО базе по Србији? Како објаснити данак у крви деци коју вољно спремамо да буду амерички јаничари? Шта рећи о Албанској голготи србске војске у Првом светском рату и коме говорити о Солунском фронту? Кома објашњавати хероизам србског РВ и ПВО из 1999. када под истим шлемовима заједно са онима који су нас убијали, или још горе – под њиховом командом, будемо заводили демократију по свету? Како у друштву са Ђаволом остати веран Богу и како се поносити србском чашћу и мушкошћу док у ланцима служимо подле и охولة, зле и покварене?

Зато је Србска Акција против НАТО пакта и против натовског самита у Београду, па макар и цео свет стајао на другој страни. Били би смо против НАТО-а и када би у њему била и Русија и Кина, Куба и обе Кореје. И зато кажемо: **Србијо, не у Багдад, већ у Призрен! На Косово, не у Ирак! •**

ЗАШТО НАТОВЦИ ЛАЖУ? ИЛИ: ШТА СРБИЈА ДОБИЈА ОД ЧЛАНСТВА У НАТО-У?

Сви који заговарају улазак Србије у НАТО пакт то представљају као рационално питање. Они покушавају да нам докажу да треба да постанемо део НАТО-а да бисмо заштитили своје интересе. Другим речима, питање уласка у НАТО је питање тога шта можемо да добијемо, а шта да изгубимо. Међутим, оно што не желе да кажу је да би уласком у НАТО Србија много више изгубила него што може да добије. У том смислу улазак у НАТО пакт за нас је више него ирационалан.

1. Прелазак на НАТО стандарде, опрему и наоружање је јако скупо, а учествовање у НАТО мисијама у иностранству би плаћали из сопственог џепа. У ситуацији када у земљи имамо рекордну незапосленост, а у болницама нема довољно лекова, поставља се питање: да ли новац треба проћердати на прилагођавање НАТО стандардима или је боље употребити га за покретање фабрика и помоћ србском здравству?
2. Стална затегнутост у односима Грчке и Турске јасно показује да чланство у НАТО савезу једну земљу не чини сигурном од агресивне политике неке друге НАТО чланице. Такође, чињеница је да је на Косову и Метохији НАТО легализовао терористичку „ОВК“. Другим речима, на плану локалне безбедности Србија не би ништа добила чланством у НАТО-у.
3. На глобалном плану, опредељење за војни савез у коме се не питамо много значи делимично одустајање од суверенитета. Сем тога, НАТО је изразито ангажован у агресивним походима по свету, па се поставља питање: да ли је Србији потребно војно ангажовање у Либији или Авганистану? Који се наши интереси тамо бране, да би због тога србска крв требало да се пролива по удаљеним земљама и континентима?